

Arrest

nr. 81 931 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, op 17 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 oktober 2010.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2008 diende verzoeker, evenals zijn echtgenote, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. De ambtenaar-geneesheer gaf op 20 september 2010 zijn medisch advies. De aanvraag werd op 30 september 2010 echter ongegrond beoordeeld. Verzoekster werd op 20 oktober 2010 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden op 20 oktober 2010 ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

Eerste bestreden beslissing, van 30 september 2010:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26/05/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18/12/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

De aangehaalde medische aandoeningen kunnen niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Er worden medische elementen aangehaald voor [A.A.A.]. De ambtenaar-geneesheer concludeert hieromtrent in zijn verslag van 20/09/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) dat hoewel betrokkene aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar is in Libanon. De ambtenaar-geneesheer stelt eveneens dat betrokkene kan reizen en er geen actuele noodzaak tot mantelzorg is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Libanon.

Libanon kent bovendien een systeem van sociale zekerheid. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Libanon, het land waar hij tenslotte ruim 38 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verder wordt in het medisch advies niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zodat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien bovendien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote kan worden verondersteld dat ook zij haar steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin bij een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."*

Tweede bestreden beslissing van 20 oktober 2010:

" (...) Reden van de beslissing:

- *Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1,2°: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *"Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en artikel 62 Vreemdelingenwet; Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen. Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; De beslissing is zeer inadequaat om volgende redenen: ten eerste wordt gesteld dat " De ambtenaar geneesheer concludeert in zijn verslag van 20 september 2010 (zie gesloten omslag in bijlage) dat hoewel betrokkene zijn aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor betrokken zijn leven of Mieke integriteit indien dit niet inadequaat opgevolgd en behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar is in Libanon. De ambtenaar-geneesheer stelt eveneens dat betrokkene kan reizen en geen actuele noodzaak tot mantelzorg is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Libanon; " Dat de ambtenaar geneesheer meer bepaald zegt: "Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan arteriële hypertensie, lichte cardiale hypertrofie en diabetes. Behandeling en opvolging hiervoor is noodzakelijk. Arteriële hypertensie, lichte cardiale hypertrofie en diabetes zijn inderdaad ernstige aandoeningen daar zij zonder adequate opvolging en behandeling risico geven op ernstige complicaties. Derhalve is behandeling noodzakelijk. De vraag is in hoeverre betrokkene hiervoor terecht kan in Libanon. Verwijzend naar de 'LEBANON national drug index 2009', blijkt dat talrijke anti-hypertensiva beschikbaar zijn. Tevens zijn antidiabetica beschikbaar, zowel insuline als orale preparaten. Hieruit blijkt mijn inziens dat de correcte therapie beschikbaar is in Libanon. (...) Derhalve is er geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst." Dat er nochtans zeer duidelijk en uitdrukkelijk in het medisch verslag te lezen staat dat medische hulp noodzakelijk is. Dat het terugkeren naar het land van herkomst een onderbreking van de behandeling tot gevolg zal hebben daar waar deze hier in België geheel georganiseerd is. Daarenboven wordt er voortgegaan op één bron om te stellen dat deze medicijnen ter beschikking zijn, doch dit biedt aan verzoeker nog geen garanties in concreto. Gezien medische hulp noodzakelijk is komt het niet als billijk over om verzoeker naar zijn land van herkomst te repatriëren zonder enige concrete garantie op medische hulp. Ten tweede zegt men dat 'Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Libanon, waar hij 38 jaar verbleef geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang en hulp hij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor tijdelijke materiële hulp. Dat verzoeker uiteraard niet zomaar plots zijn familieleden kan gaan opsporen en hen dan meedelen dat hij bij hen met zijn hele gezin zijn intrek zal nemen (verzoeker heeft drie kinderen). Dat dit geheel onredelijk is en daarenboven tegen alle billijkheid ingaat temeer de kinderen van verzoeker de taal van het land van herkomst helemaal niet goed beheersen en zij hier school volgen en Nederlands spreken. *Ten derde zegt men dat "Verder wordt in het medisch advies niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zodat betrokkene, zodat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt voor verzoeker zijn echtgenote kan worden verondersteld dat ook zij haar steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin bij een terugkeer naar het herkomstland." Dat deze redenering niet opgaat nu de ambtenaar-geneesheer niets zegt over een eventuele arbeidsongeschiktheid, geenszins wil zeggen dat verzoeker arbeidsgeschikt zou zijn. Er wordt helemaal niet op ingegaan door de arts.*

Daarenboven spreekt het voor zich dat gezien de ernst van de diabetes in combinatie met een veel te hoge bloeddruk (Arteriële hypertensie) en hartritmestoornissen (lichte cardiale hypertrofie) niet van die aard is dat verzoeker intensief aan het werk kan gaan om financieel zijn medische onkosten te kunnen dragen. Dat uit recente stukken blijkt dat verzoeker last heeft van zijn hartritmestoornissen (zie stuk 4) en er door de behandeld arts duidelijk wordt gesteld dat verzoeker dient verder opgevolgd te worden. Daarenboven kan verzoeker bij terugkeer niet zomaar in het systeem van sociale zekerheid stappen."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)."

2.4. De ambtenaar-geneesheer bevestigt dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening, waarvoor opvolging en behandeling noodzakelijk is. De behandeling is, zo blijkt uit het administratief dossier, voorhanden in Libanon. Ook de nodige medicatie is er beschikbaar. De aandoening is volgens de ambtenaar-geneesheer niet van die aard dat reizen moeilijk is. Derhalve werd besloten dat deze aandoening geen aanleiding kan geven voor een regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er kan bijkomend nog worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten (Arrest RvS n° 207.380 van 15 september 2010).

2.5. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar stukken die dateren van na de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC